

Paršelių maudynės

NORĖDAMAS IŠVENGTI PURVYNO, triušelis Petriukas traukė tako pakraščiu. Kelias pastarąsias savaites lijo, tad aplinkiniuose laukuose ir miškuose buvo labai šlapia.

Triušelis turėjo susitikti su savo draugu paršiuku Glotniumi, tačiau Petriukui popiet artėjant prie jo kiemo, nutrūktgalvio paršiuko niekur nebuvo matyti.

Staiga iš kiemo atsklido džiugūs kvykavimai ir žviegimas, o prie vartų Petriukas pamatė savo draugą – gaudantį kvapą ir purviną.

– Atsiprašau, Petriuk! – dusdamas ištarė paršiukas. – Šiek tiek užtrukau! Gal galėtum padėti?

Priėjęs arčiau Petriukas pamatė, kad visas kiemas buvo vien purvynė, o pačiame jo viduryje voliojosi ir linksminosi devyni triukšmingai besielgiantys paršeliai.

– Nežinau, nė ką daryti, – atsidusęs pasakė Glotnius, purtydamas galvą. – Pažadėjau tetai Karkai prižiūrėti paršelius, kol ji apsipirkinės. Tačiau tie nenaudėliai išspruko iš kiaulidės ir nebenori grįžti. Tik pažiūrėk, kokie jie purvini! – netekęs vilties skundėsi draugas.

– Aš tau padėsiu, – pasakė Petriukas. – Grįžusi mama ras juos kiaulidėje – švarius ir saugius.

Iš pradžių jiedu pabandė suginti paršelius kaip avis, bet net ir abiem kartu to buvo neįmanoma padaryti. Gudrūs bėgliai, kikendami ir šnirpšdami, išlakstydavo į visas puses, vos tik draugai priartėdavo. Netrukus Petriukas taip pat išsipurvino.

– Beviltiška! – sušvokštė Glotnius.

– Paršelių yra per daug, kad su visais iškart susitvarkytume, – pasakė Petriukas, ir į galvą jam šovė viena mintis. – Turėsime sugaudyti po vieną, o tam juos reikės kuo nors suvilioti...

Draugas atrodė sutrikęs, bet Petriukas šyptelėjo.

– Eikš, – pasakė jis ir nusivedė paršiuką į tvartą, kur rado didelį medinį lovį, pilną pernykščio derliaus obuolių.

– Supratau! – nusijuokė paršiukas, ir abu draugai ėmė krauti obuolius į Petriuko maišelį. – Na, suviliosime juos obuoliais, – tęsė Glotnius. – O kas tada?

– Tada tu juos numaudysi! – pasakė Petriukas. – Ar turi kibirą?

Paršiukas linktelėjo ir iš tvarto galo atnešė aplamdytą seną skardinį kibirą. Petriukas šypsodamasis paėmė kibirą ir iš lauko čiaupo prileido į jį vandens. Tada abu draugai nunešė kibirą prie kiaulidės durų.

– Dabar reikia pagauti pirmąjį paršeljį, – juokdamasis pasakė Petriukas.

Triušelis ryžtingai stryktelėjo į kiemą ir pamažu ištiesė obuolį arčiausiai buvusiam paršeliui. Kadangi šis visai nekreipė dėmesio, Petriukas švystelėjo obuolį arčiau jo. Galiausiai gyvulėlis išdrįso prieiti ir pauostė obuolį. Įsitikinęs, kad šis tikras, paršelis sukramsnojo vaisių ir apsižvalgė, ieškodamas daugiau.

Glotnius iš už tvarto kampo stebėjo, kaip stryktelėjęs atgal Petriukas metė paršeliui kitą obuolį, kuris šįkart nukrito arčiau tvarto. Norėdamas jį pasiekti, paršelis turėjo žengti arčiau kiaulidės. Taip sumanus triušelis išviliojo paršeljį iš kiemo purvyno beveik iki pat kiaulidės durų.

O tada iš už savo slėptuvės išpuolė Glotnius!

Petriuko draugas pagriebė neklaužadą ir įmetė į kibirą su vandeniu. Gerai nušveistas senu šepėčiu šnirpščiantis, žviegiantis, piktas paršelis vėl buvo švarus ir blizgėjo.

– Vieną įveikėm, liko dar aštuoni! – nusijuokė Glotnius, rūpestingai įvaręs gyvulėlį į kiaulidę.

Petriukas paėmė dar vieną obuolį. Abu draugai taip viliojo pabėgėlius, kol beveik sutemo, o kiemo purvyne buvo likęs tik vienas paršelis.

Tačiau paskutiniojo paršelio obuoliai nedomino, kad ir kiek jų primėtė Petriukas. Jis gulėjo purve nė nekrustelėdamas.

– Šį bus sunkiau įtikinti, – atsiduso Petriukas. – Gal tu gali ką nors pasiūlyti?

Tačiau nusiminęs Glotnius tik gūžtelėjo pečiais.

Tada staiga už kiemo vartų pasigirdo riksmas.

– PARŠELI REDŽINALDAI?! Ar tai tu? Tučtuojau marš į kiaulidę!

– Teta Karka! – aiktelėjo Petriuko draugas. – Ji jau grįžo!

Petriuko akys išsipūtė iš siaubo. Teta Karka buvo labai įspūdinga sena kiaulė, ir jai trepsint link jų net žemė drebėjo po jos kojomis.

Redžinaldas, likęs paskutinis išdykęs paršelis, išgirdęs mamos balsą pašoko ir puolė prie jos. Petriukas ir jo draugas bandė jį sugriebti, bet Redžinaldas išsprūdo ir stačia galva nėrė į pilną vandens kibirą, kuris apsisovė ant neklaužados ir šis gerai išsimaudė.

– Tai bus tau pamoka! – sumurmėjo teta Karka ir paėmusi šlapią paršelį įmetė į kiaulidę prie ten esančiųjų.

Tada ji atsisuko į Petriuką ir Glotnių. Po visų paršelių gaudynių draugai buvo tokie pat purvini bei šlapi, kaip ir mažyliai.

– O judu ką veikėte? – paklausė ji, nužvelgdama draugus. – Tikrai turėtumėt išsimaudyti. Aš niekada neleidžiu *savo* paršeliams taip išsipurvinti.

Draugai susižvalgė ir išsišiepė.

– Jeigu jūs nieko prieš, – juokdamasis ištarė Petriukas, tiesdamas ranką link žarnos, kad prijungtų ją prie čiaupo, – norėčiau nusiprausti po dušu!

Glotnius su Petriuku nesiliovė kikendami šokinėti po trykštančiu vandeniu, kol galiausiai abu vėl buvo gražūs ir švarūs.

Vonios putomis galima užsimaskuoti

Tetos Karkos paršeliai mėgo išsipurvinti ir žaisti purve,
bet maudytis jiems taip pat patiko!

Iš vonios putų galima sukurti puikias skrybėles, barzdas ir ausis,
todėl kai prieš miegą maudysitės šiltoje vonioje, kodėl nepabandžius
pasinaudoti jomis, kad taptumėt panašūs į Petriuką ir jo draugus?

Jums reikės:

- * Vonios arba dušo
- * Vonios putų

Paprašykite
suaugusiojo
pagalbos.

Pabandykite iš putų sukurti...

triušelio Petriuko ausis,
laukinės anties Janinos skrybėlaite,
ponios Adatinos spyglius ar net...
pono Makgregoro barzdą!

Pagalvokite, ką dar galėtumėte sukurti
iš putų.

Moliūgai Helovinui

- **K**ARTOJU PASKUTINĮ KARTĄ, – ryžtingai tarė triušelis Petriukas, – prašau eiti namo!

Taip pakeliui į pono Makgregoro namus jie abu su pusbroliu triušiuku Benjaminu įsisprendę letenomis į klubus sudraudė tris Petriuko seseris.

– Kodėl mes negalim eiti su jumis? – paklausė Šleputė.

– Juk pernai pažadėjai, kad galėsime! – pridūrė Plaušytė.

– Be to, – sušuko Baltauodegė, – kuo mūsų bus daugiau, tuo daugiau moliūgų parsinešime.

– Jokiu būdu! – atrėžė Petriukas pasakydamas panašiai kaip mama, ponია Triušienė.

– Klausyk, o gal jos teisios, – sušnibždėjo Benjaminas. – Mums reikės pagalbos, jei norime rytoj išpjaustinėti po moliūgą Helovinui.

– Ką *tu* kalbi, Benjaminai! – papurtė galvą Petriukas. – Juk žinai, kiek pavojų tyko tame darže.

– Pažadame būti labai atsargios, – patikino Baltauodegė.

– Ir elgtis *būtent* taip, kaip pasakysiu, kai tik įeisime? – suraukęs antakius perspėjo Petriukas.

Trys jo seserys džiugiai linktelėjo.

– Na, manau...

Petriukas nespėjo nė sakinio pabaigti, kai triušytės nustraksėjo į priekį.

– Bus bėdos, – atsiduso Petriukas, ir abu su pusbroliu nusekė joms iš paskos.

Netrukus visi stovėjo prie pono Makgregoro vartų.

– Leiskit man eiti pirmam, – pasakė Petriukas, įsisprausdamas tarp Šleputės ir Plaušytės. – Mums žinoma, kad ponas Makgregoras šį savaitgalį išvykęs, bet esu tikras, kad jo katė yra budri.

Pritūpę, kad būtų kuo arčiau žemės, vienas po kito triušiai sulindo į daržą. Jie patraukė prie didžiulių kopūstų, kad jie pridengtų, kol nusigaus iki sandėliuko, esančio šalia moliūgų sklypelio.

Petriukas apsidairė, ar nematyti pono Makgregoro katės, bet darže niekas nė nekrepštelėjo. Kodėl negieda paukščiai? Kur dingo vabzdžiai?

– Man tai nepatinka, – sušnibždėjo triušelis.

– Žiūrėk! – sušnyptė Baltauodegė. – Moliūgai!

Pasekė jos žvilgsnį per pono Makgregoro daržą, jo gale visi pamatė didelį plotą moliūgų – oranžinės spalvos lopinėliai tarp plačių žalių lapų atrodė viliojančiai.

– Pirmyn! – sukikeno Šleputė.

– Atsargiai! – perspėjo Petriukas, kai triušiai puolė per atvirą žemės ruožą, bet netrukus po didžiuliais moliūgų lapais jų nebebuvo matyti.

– Šitas mano! – šūktelėjo Plaušytė ir ėmė krimsti kotą. Moliūgas buvo maždaug perpus mažesnis už kopūstą ir puikiai tiko Helovino žibintui. Krimstelėjus dar kartą jis atiteko jai.

Šleputė rado kitą – didesnę ir plokštesnę už aną. Petriukas su Benjaminu išsirinko didesnius moliūgus, o tada išgirdo džiugų Baltauodegės šūksnį.

Pro gausybę lapų skindamiesi kelią į tą pusę, kur ji spygavo, visi išvydo didžiausią kada nors matytą moliūgą!

– O štai ir *manasis*! – parodė Baltauodegė.

Milžiniškas moliūgas buvo vertas apdovanojimo. Ponas Makgregoras įnirštų jo neradęs!

– Mes jo niekada neištempšime iš daržo! – sušnypštė Petriukas, bet Baltauodegė jau buvo užlipusi ant jo, kad nugrauztų kotelį.

Moliūgų lysvėse Petriukas pastebėjo daugiau oranžinių lopinėlių.

– Gal norėtum paieškoti tokio, kuris būtų maždaug tavo dydžio? – paklausė jis, bet Baltauodegė papurtė galvą ir toliau krimto kotelį.

– Žiūrėk, ten... – bakstelėjęs Petriukui į petį Benjaminas parodė kažką tamsaus šalia po lapais pasislėpusių moliūgų. – Esu tikras, kad kažkas sujudėjo.

– Bėgam! – sušuko Petriukas iš siaubo išplėstomis akimis. – Tai ne moliūgas!

Triušiai šoko link tvarto norėdami išsigelbėti, o tada prie jų puolė dryžuota būtybė.

– Pono Makgregoro katė! – suaimanavo Šleputė.

– Greičiau čionai! – šnpuodamas ištarė Petriukas.

Visi spraudėsi pro atšokusią lentą sandėliuko šone, kai katė juos pasivijo. Įkišusi leteną į plyšį, ji dar mėgino sutrukdyti triušiams įlįsti.

